

Nuranə RAFAİLQIZI

NURANƏ RAFAİLQIZININ ŞEİRLƏRİ

Bu yerə, Vətən deyib!

Elə ki, mən boy atdım,

Yeridim addım-addım,

Anam tutub əlimdən

bu daşı, bu torpağı,

bu otu, bu yarpağı,

yaşadığım küçəni,

qızındığım ocağı

Göstərib, Vətən deyib!

Adı Azərbaycanlı,

Hər güşəsi bir candı.

Heç düşməyib dilindən

Şəki, Şirvan, Qarabağ,

Bakı, Xızı, Qaradağ,

Göyçay, Qəbələ, Quba

əlbəəl, oba-oba

Bil, cənnətə tən deyib!

O atadan sevimli,

O anadan irəli.

Uzaq düşmə elindən

sev yurdunu hər zaman,

yaşasın Azərbaycan!

vətən-adın, soyadın

əlbəəl, addım-addım

Qoru onu sən deyib!

Nə qədər ki, qolun var,

Tək bir məqsəd, bir amal,

Üçrəngli bayrağını

qaldır başının üstə,

dalğalansın ahəstə

böyük Turan elində!

bu bayrağın önündə

Diz çöksün düşmən, deyib!

Anam tutub əlimdən,

bu yerə Vətən, deyib!

Mənəm!

Bir ev var ki, uzaqlarda

hasarı yox, çəpəri yox.

Nə gələni, nə gedəni,

nə qalan bir nəfəri yox.

Bu günəşdən, bu səmadan,

bu həyatdan xəbəri yox

toz basmış, kifə bürünmüş

Bax,

həmən o otaq mənəm!

Gah deyirəm bədahətən,

gah yazıram kərən-kərən.

Bir şeirəm qafiyəsi,

hecaları pərən-pərən.

Şairlərin din-imanı,

quranı, kitabı-qələm,

ağ köksündə qara yazı

Bax,

həmən o varaq mənəm!

Yerdən göyə ah-naləyəm,

göydən yerə göz yaşıyam.

Neçə dərdə, neçə sərə

başdaşıyam, döşdaşıyam.

Xəzan çağı tökülməyib,

boranı, qışı yaşıyan

budaqdakı tənha-təkçə

Bax,

həmən o yarpaq mənəm!

Bircə yol köks ötürmədim

nə komaya, nə saraya.

Nə malına göz dikmişəm,

nə puluna, nə paraya.

Qırx ilməylə, qırx düyünlə

o dünyadan bu dünyaya

əzrayılın caladığı

Bax,

həmən o yamaq mənəm!

Gah oynayıb, gah ağlayıb,

gah da deyib, gülə-gülə.

Bir dəyərsiz əşya kimi

ömrü verdik əsən yelə.

Oğrun-oğrun boylandığım

dən düşmüş qarqara telə

xəbərsizcə siğal çəkən

Bax,

həmən o daraq mənəm!

Bir igidin taleyinə

yazılan qara yazıyam.

Şaxtasıyam, boranıyam,

çovğunuyam, ayazıyam.

Nefti qutarmış, tüstünün

his-pasına alazıyan

külək vurduqca alışan

Bax,

həmən o çıraq mənəm!

Kimi cavan, kimi qoca,

kimi körpə qucağında

Bir havanın həsrətində,

bir nəfəsin sorağında.

Gecələri sakit-səssiz

xəstəxana otağında

sübhə kimi cırıldayan

Bax,

həmən o yataq mənəm!

Hər vəzndə, bİR sərbəst,

bir az heca, bir az qəzəl.

Yaza-yaza 100 yaşında

qapımı döysə də əcəl,

Hələ də tam böyüməyən,

bir az şıltaq, bir az dəcəl

Atasının sonbeşiyi

Bax,

həmən o uşaq mənəm!

Xeyirlə-şər, ağla-qara

təzad dolu başdan-başa.

Başı eyni, sonu eyni

həyat sanki, bir tamaşa.

Bütün ömrü oynayaraq

bir çiçəyə, bir alqışa

son pərdədə üz tutduğun

Bax,

həmən o torpaq mənəm!

Daha dayana bilməyib,

bədən adlı qəfəsində.

Özü verib əzrayıla

verdiyi son nəfəsin də!

Daş pəncərə, dəmir qarmaq

şaxtalı qış gecəsində

bir kəndirlə söndürülən

Bax,

həmən o ocaq mənəm!

Tale, yazı, bəxt işidi

deyib, keçdim hər bir şeyə.

Dilənçitək əl uzadıb

yananandan üzügöyə.

Şükr elədim, zikr elədim

dərd içimi yeyə-yeyə

ilahinin göndərdiyi

Bax,

həmən o sınaq mənəm!

Sən və mən

Bir quru soyada şərik,

Ayrı-ayrı qütblərik.

Bəlkə, bir də görüşmərik

bu boyda yer kürəsinin

o üzü-sən,

bu üzü-mən!

Dilim dönüb sürüşməyən,

Bir cümlədə görüşməyən,

Heç vaxt üst-üstə düşməyən

yarımçıq bitən şeirin

o sözü-sən,

bu sözü-mən!

Bəzən çətin, bəzən sadə,

Bir yol keçdik pay-piyadə.

Göz yaşlarım badə-badə

toplandıqca qədəhlərə

o "süz!"ü-sən,

bu "süz!"ü-mən!

Hər ötən gün qopa-qopa,

Nə ipə yatdıq, nə sapa.

Dəstələyib topa-topa

ömrü xərclədik boş yerə

o yüzü-sən,

bu yüzü-mən!

Ha qaçaydıq, ha qovaydıq,

Biz nə evdik, nə yuvaydıq,

Tüstü dolu bir havaydıq,

ayrı yanan od-ocağın

o közü-sən,

bu közü-mən!

Quyusu dolar-boşalar,

Nə qış bilər, nə də bahar.

Sağı tutqun, solu axar

yoldakı qoşa bulağın

o gözü-sən,

bu gözü-mən!

Bir səkiyə ortağ olan.

Mən-gen küçə, sən-dar dalan.

Kimdi dođru, kimdi yalan?!

ođlumuz qalıb arada

o dözü-sən,

bu dözü-mən!

